

דעם רבינ'ס

בס"ד
תולדות תשפ"ד
גליון 165

איכט

דער ריינער קוואל

איינערע קינדער זאלט איר מודיע זיין
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

לאמיר אריינקוקן טיפער

ווייל יעדע זאך אין דער וועלט האט אין זיך א לעכטיגקייט און א געטליכע חכמה, וואס דורך איר קען מען נאנט ווערן צום אויבערשטן און אים דינען דורך די זאך. עשו איז פונקט פארקערט, ער פארשעמט די "בכורה" - חכמה, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק 'ויבז עשו את הבכורה', עשו וויל נישט קוקן מיט אויגן פון שכל אויף דער חיות וואס איז דא אין יעדע זאך, ער וויל נאר נאכגיין נאך די תאוות. ער קומט אהיים ער זעט ווי יעקב קאכט רויטע לינזן, בעט ער אים "גיס מיר אריין אין מיין מויל פול מיט רויטע לינזן, און איך וועל דיר פארדעם פארקויפן די בכורה".

רש"י הקדוש ברענגט אויפן פסוק 'ולאם מלאם יאמץ', אז יעקב מיט עשו קענען נישט שטיין אין איין מדרגה, נאר ווען איינער שטייט און שטארקט זיך פאלט

די תורה דערציילט נאכדעם "ויצא יצחק אין די וואכעדיגע סדרה דערציילט די הייליגע תורה פון די צוויילינג ברידער, יעקב מיט עשו. דער הייליגער רבי אין די ערשטע תורה פון זיין הייליגען ספר לקוטי מוהר"ן איז מסביר ווי אזוי איז אויף היינט שייף צו אונז די עבודה פון יעקב און מיר זאלן חלילה נישט האבן שייכות צו עשו הרשע. דער רבי איז מסביר אז יעקב איז מלשון חכמה ווייל דער תרגום אינקלוס טייטשט אויפן ווארט "ויעקבני" זה פעמים (בראשית כז) - "וחכמני", לערנט מען פון דעם אז יעקב איז דער ענין פון חכמה, און דערפאר האט ער באקומען די בכורה ווייל בכור מיינט ראשית 'ערשט' וואס דאס ווייזט אויף חכמה. זאגט דער רבי דארט אז יעדעס אידיש קינד דארף שטענדיג קוקן אויף דער שכל און פנימיות פון יעדע זאך.

דער חגור

ר' בן ציון אפטער חלק ב'

די פארדארבענע תבואה

איינע אצטעלע

איך זאל זוכה זיין צו מגביר זיין דעם יצר טוב אויפן יצר הרע. שענק מיר חכמה מיט דעת איך זאל זוכה זיין צו קוקן אויף יעדע זאך אין די הייליגע שכל וואס איז דא אין דעם, און איך זאל זיך דערנענטערן צו דיר דורך אלע זאכן וואס איז פארהאנען אויף די וועלט.

דער אויבערשטער זאל העלפן אז די חשיבות פון עם ישראל בכלל און פון יעדער איד בפרט, זאל שוין אנטפלעקט ווערן אויף די וועלט אזוי ווי דער נביא זאגט אין די וואכעדיגע הפטרה 'אהבתי אתכם אמר השם'. (מלאכי פרק א') אמן כן יהי רצון.

אראפ דער צווייטער, דאס מיינט ווען א אינגל שטארקט זיך מיט אמונה, תפלה, קדושה, שמחה, לערנען תורה, גוטע מדות, צניעות, פאלט אראפ עשונוצר הרע) מיט זיינע חברה, מיט יעדן פינטל אידישקייט גיט מען כח פאר די "כח הקדושה". מען זעט ווי רבי נתן בעט א תפלה אויף די תורה א': איך בעט דיר אויבערשטער, העלף מיר מיט גרויס רחמנות איך זאל זוכה זיין צו געבן "כח" פאר די מלכות דקדושה, זי זאל זיך מתגבר זיין אויף "מלכות הרשעה", און

איין אעשה'לע

ומשפע מצות תפלין

געהאלטן ביי מיינס, די בר-מצוה וועט פארקומען ביי אונז אין שטוב! יא, די שענסטע זאך וואס קען נאר זיין, היימיש און באטעמט און צונדערצו וועט מיין טאטע נישט דארפן קלינגען רעכל און מעכל זיך בעטן פאר נדבות אויסצוצאלן די גרויסע הוצאות.

געלויבט השם יתברך אז מיר לעבן נישט קיין ארעם לעבן, עס איז דא אלעס גוטס ביי אונז אין שטוב, מען לעבט נישט אויף קיין חובות, האב איך זייער געוואלט אז מיין טאטע זאל נישט דארפן מאכן נייע חובות, איך האב געהאלטן פאר מיינע אויגן דעם מארגנדיגער טאג נאכן אויפשטיין פונעם נעכטיגן בר-מצוה, פארן לייגן די הייליגע

א גוטן טאג צו אלע טייערע קינדער און בר-מצוה בחורים, איך שרייב צו אייך מיין פרינוואטן מעשה'לע מיט די הילף פון מיינע עלטערן.

עטליכע חדשים פאר מיין בר-מצוה האט זיך געטון א רעדעריי ביי אונז אין שטוב, אין וועלכע זאל מען זאל מאכן דעם גרויסן בר-מצוה וואס גייט פארקומען, מיינע עלטערן האבן גערעדט פון דעם זאל פון יענעם, אבער איך האב זיך

די שיינע האַרְת פֿנים וואס דער אויפֿערשטער האט אונז געשיקט איז געווען אז אַ נאכט פֿאר מיין בר-מצוה האט דער באשעפֿער צוגעשיקט אַ שלִיח מן השָׁמַיִם און האט אַרויפֿגעלייגט אַ קאנווערט מיט אַ שיינע סומע געלט אויף אונזער טיר, ווי אויף האט אַ איד זייער הנָאָה געהאט פון מיין שטארקייט און האט בשעת'ן בר-מצוה אויף געגעבן אַ שיינעם מתנה, נאכן צאמערעכענען האבן מיר באמערקט אז דאס געלט וואס די ביידע שליחים מן השָׁמַיִם האט איבערגעלאזט איז געווען כמעט די גאנצע סכום פון די הוצאות פון דער בר-מצוה.

פֿארשטייט זיך אז מען דאַרף זיך גרייטן מיט תפֿלה פֿאַרדעם מען זאל האבן די ישוב הדעת און נישט אינטערעסירן וואס אנדערע זאגן. עס זענען געווען עטליכע פון מיין גאנטע

(גוטע?) חברים וואס האבן מיר געקרימט מיט די נאז, אז מען דאַרף נישט זיין קיין נאר, בשעת אַ שמוחה קומט אראפ אַ שפע, מען זעט עס טאקע אין די וואכעדיגע סדרה, מען זאגט עס נאך פון רבי מאיר'ל מאפֿטא ז"ל אז ביי אַ שמוחה זאל מען זיך קויפֿן וואס מען דאַרף און איבערמאכן די דירה ווייל דעמאלט קומט אַ שפע זאל מען אַריינכאפֿן די גרויסע שפע וואס גיסט דאן.

אויף קריג זיך נישט אויף דעם, אָבער אויף האב

תפֿלין און זען ווי מיין טאטע שטייט אויף אַן אויסגעשלאפֿענער אַן דאַרפֿן קלינגען דעם אין יענעם צופֿאַרן די פֿאַר טויזנט דאללאַר צו דעקן די קרעדיט קארטלעך.

דער אַמת איז אז אויף זאג נישט פֿאַר קיינעם וואס צו טון, נישט אַלע קינדער שטייען אויף מיין מדרגה אין דעם ענין און אויף אויף בין נישט אויסגעאַרבעט אין אַלע אנדערע גוטע נקודות וואס מיינע חברים האבן און אויף קוק זיי זייער אויף, כ'האב אפֿילו היבש אביסל קנאות סופֿרים. אָבער די זאך איז עפֿעס וואס אויף טראכט שוין זייענדיג גאר אַ קליין קינד, אז מיין בר-מצוה-וועט פֿאַרקומען אין אונזער עס-צומער אדער ווי מען רופֿט עס ביי אונז אין ניו יארק 'דיינגר רום'.

יא, מען האט עס זייער שוין אויסשטאַפֿירט, און צוגעשטעלט פֿונעם בעסטן און שענסטן און פֿלם בפה אַחד האבן מודה געווען אז אַ שמוחה אינדערהיים איז עפֿעס וואס מען קען נישט אזוי שנעל אַוועקמאכן מיט די צוויי הענט, ווי נישט ווי ווערן די שמוחות אין די זאלן אביסל פֿלאַסטיק, וואס אויף מיין צו זאגן, עס ווערט אזא וואכנאכט, מען קומט מען גייט, מען קייט עסן פון פֿירמעס וואס איז אויף מער פֿלאַסטיש און אויף מיין ענק וועלן פֿאַרשטיין וואס אויף מיין, ווידער אַ שמוחה אין שטוב איז היימיש, ווארעם, אַלע ווי איין משפֿחה, ווער עס קומט איז אין די שמוחה.

אלע מיינע חתונה געהאטע ברידער, שוואגער
און קרובים זענען געווען איבערגליקליך צו שיקן
בילקעלעך, פיש, קוגלען און אזוי ווייטער. פון איין
זייט איז עס א טאקע אן עול אז מען דארף אפּשׂר
אַנקומען צו אַנדערע אַבער לַמעשה אַנקומען צו
אַ צווייטן דאַרף יעדער, ווען די שמוחה קומט פאר
אינעם גרויסן זאל און דער קעיטערער שטייט מיט
סערװעטל ווישנדיג די שווייס און ווארט נעבן
דעם בעל שמוחה גרייט צו ציילן דעם גראבן פּעקל
געלט, איז אויף נישט קיין פשוט'ע נאך פארן בעל
שמוחה צו דעקן די קאסטן. דער גרויסער עושר
דארף אויף אַנקומען און מאכן אלע סארטן מאדנע
אויפּמערקזאַמקייטן, עפּעס ספּעציעל אז מען
זאל קומען צו זיין שמוחה און אפּליידיגן די פּולע
טישן און זיך אַנעסן מיט עפּעס וואס דער מאַגן
האַט קיינמאַל בעפּאַר נישט פאַרדייט.

לאמיר צוזאַמען בענקען און וועלן און האפן צו גיין
אין רבי'נס וועגן, אין די וועג פונעם תּם הקדוש און
די זיבן בעטלעך, אז מען וועט בענקען וועט מען
אַנקומען דאַרט און לעבן אן אַמת'ער חיים טובים.

זיך דערמאַנט אַ תּורה וואס דער הייליגער רבי
זאַגט אויפּן פּסוק: " אַרץ אֲשֶׁר לֹא בַמִּסְפַּנַּת
תֹּאכַל בָּהּ לֶחֶם " דאס מיינט, 'אַרץ', די לאנד וואס
מען איז נישט בוחר צו עסן תענוגים, זאגט דער
רבי, פארוואס עס מען נישט אין ארץ ישראל
די אלע פארגעניגנס 'לא במספנת', נישט ווייל
דאָרט איז מען אַרעם און מען איז נעבעכדיג,
'תאכל בה לֶחֶם', דעריבער עסט מען דאָרט נאר
ברויט און נישט אַנדערע דילעקאטעס, גיין, די
סבה איז ווייל מען ליגט נישט אין תאוות אכילה
דעריבער איז מען צופרידן נאר מיטן עסן ברויט,
אזוי אויף אַ מקורב צום רבי'ן איז אזוי צופרידן
פון וואס ער פאקומט פון באשעפער, אז א שיינע
תמימות'דיגע שמוחה קומט ביי אים נישט פון
אַרעמקייט נאר פון צופרידנקייט.

איך וויל נישט צופיל אויפהאלטן ענקער צייט.
מיינע עלטערן האבן זיך זייער געפרייט, מיינ
מאמע האט זייער הנאה געהאט צו באקן און
קאכן און די קרובים האבן זייער הנאה צו נעמען
אַ חלק. עס איז געווען אַ הערליכע שמוחה אסאך
מער פון וואס איך האב זיך פארגעשטעלט, ווען

וויכטיגע מודעה

צו אלע חשוב'ע קינדער וועלכע האבן זיך איינגעשריבן חודש אב - אלול צו
ענדיגן א ספר און זייער נאמען איז נישט געשטאנען דא אינעם גליון
און האבן נאכנישט באקומען זייער מתנה,
זאלן ביטע לאזן א הודעה אין קנעפל 7 מיט זייער נאמען
און וועלכע ספר זיי האבן געענדיגט.

ר' בן ציון אָפּטער ב' (אַרבייטמאן)

פון הייליגן רבי'ן וואס האט אים אזוי אויפגעלויכטן זיין לעבן און איז געווען זיין איינציגסטע טרייסט אין זיין ווילן צו שטייגן אין יראת שמים.

ווען דער מצב איז ענג געווארן און ר' בן-ציון האט דערשמעקט אז ער קען מער נישט בלייבן אין דעם סביבה האט ער אנגעהויבן וועבן פלענער וואו אהין ער קען ווענדן זיינע טריט, און אזוי ווי אן אמת'ער ברסלב'ער האט זיין הארץ געצויגן צו פארן קיין אומאן צום הייליגן ציון פון רבי'ן זוכה זיין צום גרויסן תיקון, אבער דאס איז גארנישט געווען אזוי גלאט, דער וועג פון פולין - וואו ער האט געוואוינט ביז רוסלאנד איז גראדע נישט אזוי ווייט, אבער אין זענע צייטן איז געווען גרינגער אנצוקומען קיין אוסטראליע ווי אדורך צו גיין דעם גרעניץ פון פולין קיין רוסלאנד ווייל די צוויי לענדער זענען געווען שטארק צעקריגט און געהאלטן מלחמה איינער מיטן צווייטן, אבער כאטש די שוועריגקייטן האט ר' בן-ציון געבעטן דעם אויבערשטן און פראבירט טון אלע סארטן השתדלות וואס ער האט געקענט יא צו קענען פארן.

ר' בן ציון באקומט קלארע אנווייזונגען פון זיין רבי'ן דער מודזיצער רבי וועלכע ספר צו לערנען צו קענען זיין א בחור א ירא שמים, אבער ר' בן ציון קען זיך נישט אפקולן דאס הארץ, ער ווארט אויף די יראת שמים עס זאל אנקומען, אבער אן קיין ערפאלג, ביז זיין רבי האט אים גע'עצה'ט צו לערנען דעם ספר הק' לקוטי מוהר"ן... און יצעט ליינט ווייטער

ווי נאר ר' בן-ציון האט זוכה געווען זיך צו אנווערן א ברסלב'ער און זיך שטארקן מיט די ספרים און הייליגע עצות פון רבי'ן האט זיך באלד אנגעהויבן אויף אים א שטארקע התנגדות, זיינע עלטערן זענען געווען אויפצופירדן פון דעם וואס ער גייט נישט ווייטער אן מיט זייער וועג, אזוי אויף זיין גאנצע סביבה ארום, אלע האבן זיך געקריגט מיט אים און אוועקגעמאכט זיין וועג, אבער טראץ די גרויסע התנגדות פון אלע זייטן האט ר' בן-ציון - וואס איז שוין געווען א בחור פון אכצן יאר - נישט אפגעלאזט די נייע וועג

אביסל געלט זאל ער פארפאסן די לעצטע באן קיין אומאן? אבער נישט איינער ווי ר' בן-ציון גייט אויפגעבן, ער האט אויסגעטון זיינע ווארעמע שטיוול (וואס איז געווען א טייערע ארטיקל אין די רוסישע פראקטן) און עס פארקויפט פאר א רוסישן גוי פאר א גוטן פרייז, און באלד געלאפן קויפן א טיקעט קיין אומאן.

עטליכע שעה האט ר' בן-ציון געווארט אין סטאנציע צווישן אלע סארטן גוים, ווען פלוצלונג אין די נאכמיטאג שעה'ן זענען אנגעקומען אפאר גרופעס ברסלב'ע חסידים פון אלע עקן פון רוסלאנד, שפרייזנדיג אויף זייער וועג קיין אומאן אויף ראש השנה ביים רבי'ן,

ביז עס האבן זיך צאמגענומען דארט אין סטאנציע ארום צוויי הונדערט אידן וועלכע האבן אלע געווארט אויף דעם זעלבן באן, די חסידים זענען געווען מער ווי די פלעצער אויפן באן און פאר ארום זעכציג חסידים איז נישט געבליבן טיקעט'ס צו קויפן, דעמאלס האט זיך ר' בן-ציון געפריידט און געדאנקט השם יתברך אז ער איז געקומען גענוג פרי און האט שוין געקויפט פריער א טיקעט פאר די באן.

אזוי ווי עס האבן זיך צאמגענומען אסאך

מיט די צייט איז אים געלונגען צו שאפן שווארצע פאפירן און ער איז ארויסגעפארן צום גרעניץ פרוברין אריבערצוגיין, ווען מיט אויבערשטנס הילף איז אים געלונגען אריבערגיין דעם גרעניץ, אבער דאס איז נאר די ערשטע חלק פון די וועג, ווייל פונעם גרעניץ ביז אומאן האט אים נאך געווארט א לאנגע לאנגע רייזע... לאנגע וואכן איז ער געווען אויף די וועגן, פון דארף צו דארף, און פון שטאט צו שטאט, ווען ער גייט אריבער וועלדער און פעלדער, שלאפט אונטערן הימל און ערנערט זיך מיט אביסל עסן וואס אידן האבן רחמנות און געגעבן אויפן וועג...

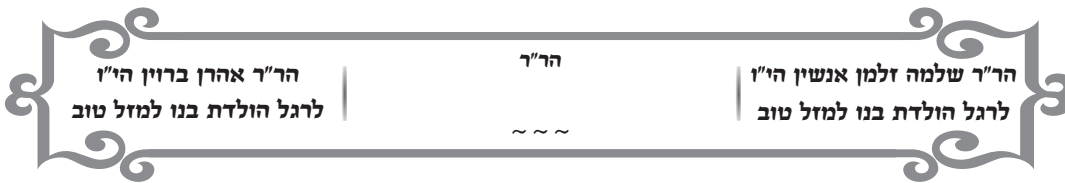
עס איז געווען סוף זומער ווען ר' בן-ציון פרוברט צוצואיילן זיינע טריט, מען האלט שוין אלול צייט און ער וויל זוכה זיין צו אנקומען צום רבי'ן נאך פאר ראש השנה, זיינע ליפן שעפישען א תפלה: "הייליגער באשעפער איך וויל אנקומען צום רבי'ן... העלף מיר טאטע!". צוויי טעג פאר ראש השנה איז ער אנגעקומען צו א באן-סטאנציע אין א קליין שטעטל וואס איז געווען אכציג מייל אוועק פון אומאן, ער איז צוגעלאפן שנעל צו קויפן א טיקעט פאר די באן, אבער איז באלד אנטוישט געווארן צו הערן אז דער היינטיגער באן איז שוין אריבער אויב ער וויל דארף ער ווארטן אויף דער מארגן דיגער באן, נו וואס קען ער טון? וועט ער פארן מארגן... ווען ער האט ווידער געוואלט קויפן א טיקעט האט ער באמערקט אז די פרייזן זענען גאר טייער, די לעצטע אפגעשפארטע גראשן איז ווייט נישט גענוג, וואס טוט מען? צוליב

זייער מעורר דעם עולם מיט זיינע ווארעמע דיבורים און... פלוץלונג... שטעלט זיך אויף פון צווישן די אידן א אידישער פאליציאנט ער שרעקט אויס זיין ביקס אנטקעגן ר' בן-ציון און זאגט אים שטרענג: "דו ביסט א פוילישער וואס האט נישט קיין פאפירן? קום יעצט מיט מיר !!!!"

ר' בן-ציון איז שווארץ געווארן פאר די אויגן... זיין גאנצע ארבעט איז געגאנגען צום אפגרונד? "רבוננו של עולם איך וויל פארן צום רבי'ן... באלד פארט שוין ארויס די לעצטע באן...."

המשך קומענדיגע וואך בעז"ה...

חסידים האבן זיך איינער מיטן צווייטן באקענט מיט ליבשאפט און פרייד אויף די זכיה צו טרעפן נאך גוטע חברים וואס לערנען אין רבינ'ס חדר... אלע זענען געזעצן צוזאמען און דערציילט די שווערע מניעות וואס מען איז אריבער ביז אהער, אויף ר' בן-ציון איז דארט געזעצן ווען ער דערציילט זיינע שווערע וועגן וואס ער גייט שוין אריבער אזא לאנגע צייט, ווי ער האט אריבערגעשווערצט דעם גרעניץ און וואלגערט זיך שוין אזויפיל צייט אויף די שטעגן און וועגן, אזוי האבן זיי אויך גערעדט צוזאמען אין עבודת השם, ווען ר' בן-ציון איז

ה"ר שלמה זלמן אנשין הי"ו
לרגל הולדת בנו למזל טוב

ה"ר
~ ~ ~

ה"ר אהרן ברזין הי"ו
לרגל הולדת בנו למזל טוב

סיפורי מעשיות

מעשה ג' - דער היגר 6

האבן אנגערעדט דאס אייניקל פון דעם [אויבנדערמאנטן] זקן: "באשר [אזוי-ווי] דו האסט 'טעכטער' גרויסע, און דו פארמאגסט נישט [די מעגליכקייט] זיי מפרנס צו זיין, און זיי חתונה' [צו] מאכן - על-כן [דעריבער] פארע זיך מיט דעם 'ספר'!"

דערנאך איז דער 'חכם' געשטארבן! - און דאס 'ספר' איז געגאנגען בירושה, און עס איז אנגעקומען צו זיין 'אייניקל' - און ער האט געהאט כח צוגיין דערמיט בקדושה, נאר ער האט געהאט 'אמונה' אין 'השם-יתברך', און ער האט דערמיט נישט געניצט - אזוי-ווי דער 'זקן' האט 'צוואה' געלאזט!

און ער האט נישט געוואוסט: "אז זיי [די 'מדברים'] רעדן אים דאס אן!" - און ער האט געמיינט: "אז

און די 'מדברים' [דהיינו: די וואס זיי רעדן אן] וואס עס איז פארהאנדן צווישן די 'שדים',

זיין 'הארץ' רעדט אים דאס אן!"

איז ער געפארן צו זיין 'זיידן' אויף זיין 'קבר' - און האט אים געפרעגט: באַשר [אזוי-ווי] דו האסט געלאזט 'צוואה': "אז מען זאל נישט ניצן מיט דעם 'ספר', נאר מיר זאלן 'אמונה' האבן אין 'השם-יתברך'!" - היינט רעדט מיר אן דאס 'הארץ': "[אז] איך זאל דערמיט ניצן"!

האט אים געענטפערט זיין 'זיידע' [דער 'אויבנדערמאנטער זקן] וואס ער איז געשטארבן: "כאטשע דו קענסט ניצן דערמיט בקדושה, איז בעסער אז דו זאלסט האבן 'אמונה' אין 'השם-יתברך', און זאלסט דערמיט נישט ניצן, און 'השם-יתברך' וועט דיר העלפן!" - האט ער אזוי געטאן!

[פרק ו] ער ווערט א 'וואלקן' / די 'שדים'; די 'מכשפים'; און די 'מדברים' / דער 'בוים' ווערט אנגעטרענקט'

[א] [דערציילט ווייטער דער 'וואלקן' פארן 'שליח', וויאזוי ער איז געווארן א 'וואלקן': ויהי היום! איז דער 'מלך' פון דער [דאזיגער] 'מדינה', וואס דארט איז געזעצן דאס 'אייניקל' פון דעם [אויבנדערמאנטן] 'זקן' - איז דער 'מלך' קראנק' געווארן!

האט ער זיך געפארעט מיט 'דאקטורים' - און זיי האבן אים נישט געקענט טאן קיין 'רפואה', מחמת [צוליב די] גרויסע 'היצן', וואס איז געווען דארט אין דער [דאזיגער] 'מדינה', דעריבער האבן נישט געהאלפן די 'רפואות'!

האט דער 'מלך' פון דער 'מדינה' גוזר געווען: "אז אידן זאלן פאר אים מתפלל זיין!"

האט אוינזער 'מלך' געזאגט (דהיינו: דער 'מלך' פון 'שדים'): "באשר [אזוי-ווי] דאס [דאזיגן אויבנדערמאנטן] 'אייניקל', האט זיך כח צוניצן מיט דעם 'ספר' בקדושה - און ער ניצט פארט נישט דערמיט - דרום [דעריבער] באדארפן מיר אים א טובה טאן!"

און האט געהייסן מיר: "אז איך זאל דארט ווערן א 'וואלקן' [כדי אפצויקלן די לופט] - כדי דער 'מלך' [פון דער 'מדינה'] זאל האבן א 'רפואה', פון די 'רפואות' וואס ער האט שוין גענומען, און פון די 'רפואות' וואס ער וועט נאך נעמען!"

און דאס [אויבנדערמאנטע] 'אייניקל', האט דערפון גארנישט געוואוסט!

און מחמת [צוליב] דעם, בין איך דא געווען א 'וואלקן'!

[דאס [פון אנהייב פרק ה, ביז אהער] - האט אלץ דערציילט דער 'וואלקן' צום 'שליח']!

און דער [אויבנדערמאנטער 'זוהן', דער 'פריערדיגער הינקעדיגער'] וואס ער האט פריער נישט געהאט קיין 'כח' אין די 'פיס' - איז זיי נאכגעגאנגען און האט דאס אלץ געהערט.

[ב] האט מען אים געבראכט צום 'מלך' (דהיינו: דעם וואס ער איז געווארן א 'וואלקן', האט מען אים געבראכט צום 'מלך' [פון די 'שדים']).

האט דער 'מלך' געהייסן: "אז מען זאל ביי אים אפנעמען [צוריקנעמען] דעם 'כח', און מען זאל [דאס] אומקערן צו דעם 'מלך'" [פונעם אויבנדערמאנטן אינגל] (וואס זיי האבן ביי אים דעם

'כח' אַוועקגענומען - ווייל ער האט געבויעט אויף זייער אַרט, פנ"ל [ווי אויבנדערמאנט]! - האט מען אים אומגעקערט דעם 'כח'!

[ג] איז [דאן] צוריקגעקומען דער 'זוהן' פון די 'שדים' (וואס דער 'פאטער' און 'מוטער' האבן געוויינט נאך אים, פנ"ל [ווי אויבנדערמאנט]) - און ער איז געקומען זייער אפגעמוטשעט אן 'כח', ווארן מען האט אים דארט זייער געפייניגט!

האט עס אים זייער פארדראסן [פארן 'זוהן' פון די שדים], אויף דעם 'מכשף', [אויף] וואס ער האט אים דארט אזוינע 'סורים' אנגעטאן! - האט ער אנגעזאגט [פאר] זיינע 'קינדער' אין זיין 'משפחה': "אז זיי זאלן תמיד לאקערן אויף דעם 'מכשף'!"

און צווישן די 'שדים', איז דאך אבער דא 'מדרים' (דהיינו: די 'רעדערס')! - זענען זיי געגאנגען, און האבן אפגעזאגט [איבערגעזאגט פאר] דעם 'מכשף': "אז זיי לאקערן אויף אים!" - כדי ער זאל זיך היטן.

האט דער 'מכשף' געטאן 'תחבולות' [מיטן זיך צו היטן] - און ער האט גערופן 'נאך מכשפים', וואס זיי ווייסן [פון] 'נאך משפחות' - כדי ער זאל זיך היטן פון זיי.

האט עס זייער פארדראסן [פאר] דעם 'זוהן', מיט זיין 'משפחה', אויף די 'מדרים' - נאך וואס [אויף וואס] זיי האבן אויסגעזאגט דעם 'סוד' [פאר] דעם 'מכשף'!

[ד] אמאל האט זיך געטראפן: אז זיי זענען אינאיינעם געגאנגען, אויף דער 'ווארטע' [משמורת; היטן], ביי דעם 'מלך' [פון די 'שדים']

- [סיי] פון דער 'משפחה פון דעם זוהן', און [סיי] פון די 'מדרים'! - [און עס] זענען געגאנגען די 'משפחה פון דעם זוהן', און האבן געמאכט א 'בלבול' אויף די 'מדרים'!

האט דער 'מלך' אויסגע'הרגעט די 'מדרים'! האט עס די 'איבריגע מדרים' פארדראסן - זענען זיי געגאנגען, און האבן געמאכט א 'מרידה' (דהיינו: א גרויסע קריג), צווישן אלע 'מלכים'!

איז געווארן צווישן די 'שדים': 'הונגער', און 'חולשות', און 'חרב', און 'דבר'! - און סע [ס'איז] געווארן 'מלחמות' צווישן אלע 'מלכים'! - און דורכדעם איז געווארן 'ערד-ציטערניש'! - [במילא] איז איינגעפאלן די גאנצע 'ערד'! - [במילא] איז דער 'בוים' געווארן אנגעטרענקט גאר אינגאנצן!

איז [במילא] פון זיי (דהיינו: פון די 'שדים') גארנישט געבליבן, און זיי זענען געווארן גארנישט - אמן!

'רמזים' אויף די מעשה פון רבנו ז"ל - אין 'תהלים' קאפיטל א

[א] "אשרי האיש אשר לא הלך וכו' - לא עמד - ובמושב לצים וכו' - והיה בעץ שתול על פלגי מים וכו'" [תהלים א, אג].

גאר די [דאזיגע גאנצע] 'מעשה', איז מרומז אין דעם [דאזיגן] קאפיטל [תהלים פרק א - "אשרי האיש" וכו']!

ווער עס האט 'אויגן', לאז [זאל] זעהן! און ווער עס האט א 'הארץ', לאז [זאל] פארשטיין! וואס אויף דער וועלט טוט זיך!

טדעף 10 חילוקים צווישן די צוויי בילדער

די תורה וועט דיך דערקוויקן, די תורה וועט דיך שטארקן.
די תורה מאכט רייך. (ע"פ לשון רבינו, ביאור הליקוטים פתחה)

1-646-585-2977 ארץ ישראל 073-351-7202 ענגלאנד 020-376-97807

די תורה וועט דיך דערקוויקן, די תורה וועט דיך שטארקן.
די תורה מאכט רייך. ע"פ לשון רבינו, ביאור הליקוטים

1-646-585-2977 ארץ ישראל 073-351-7202 ענגלאנד 020-376-97807

לאמיר זין פאר הערן

די דריטע מעשה - דער הינקעדיגער (6 סוף

- וועגן די גרויסע קעלטן וואס איז געווען דארט אין די מדינה
- ד. וויאזוי איז געווארן א ערד ציטערניש דארטן?
- דורך די מלחמות וואס איז געווארן צווישן אלע קעניגן
- דורך די כישוף מאכערס וואס האבן געמאכט כישוף
- ווייל סאיז דארט נישט געווען געבויעט מיט שטארקע יסודות
- ה. וואס איז געבליבן פון די אלע שדים?
- סאיז גאר נישט געבליבען פון זיי
- זיי זענען געווארן גאר נישט
- ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ו. אין וועלכע קפיטל איז מרומז די מעשה?
- קפיטל פ"ד אשרי יושבי ביתך
- קפיטל קי"ט אשרי תמימי דרך
- קפיטל א' אשרי האיש

- א. וואס האט דער אייניקל געטון ווען די מדברים האבן אים צוגערעדט צו נוצן דעם ספר?
- ער האט זיך נישט וויסענדיג געמאכט
- ער האט זיי אלע פארשיקט
- ער איז געפארן צו זיין זיידנס קבר און אים געפרעגט וואס צו טון
- ב. צו דען האט דער אייניקל פון דעם זקן געניצט דער ספר פון די שדים ביים סוף?
- ער האט זיך געניצט מיט דעם
- ער האט זיך נישט געניצט מיט דעם
- ער האט זיך געניצט מיט דעם אסאך צייט שפעטער
- ג. פארוואס האט נישט געהאלפן די רפואות פאר דער מלך וואס האט געוואוינט ביי די מדינה פון דער אייניקל?
- ווייל סאיז דארט נישט געווען קיין גוטע דאקטורים
- וועגן די גרויסע היצן אין די מדינה

איבערצאלט

וואו זעט מען אין די מעשה אז אפילו די גויים זענען מכיר אין די גרויסקייט פון די תפילת פון די אידן?

און אין וועלכע מעשה נאך, זעט מען די זעלבע זאך (אז אפילו די גויים זענען מכיר אין די תפילות פון אידן)?

תשובות אויף די פריערדיגע וואך (חיגר 5)
 וואספארא זאך וואס ס'איז דערמאנט אין די מעשה האט דער רבי געזאגט אז ביי די וועלט איז דאס א קליינע זאך און ביי מיר איז דאס א גרויסע זאך? **אמונה**, (שיחות הר"ן ל"א).

דער געווינער אויף 'דער חיגר' 5 איז הילד החשוב שמעון יארבלום, בית שמש
 דער געווינער אויף טיפער געטראכט איז הילד ישעי' ראטענבערג, ירושלים כתה ה'
 די מתנה קען מען נעמען ביים משגיח ת"ת ברסלב ב"ש ר' יואל יאראוויטש הי"ו

די פארדארבענע תבואה

צום רבינס

משנים

די גאנצע מדינה וועלן ווערן משונגע. דארפן מיר אויך ווערן משונגע ווי זיי, זאלן מיר וועגן דעם טון אזא משונגע'ת צו עסן משונגע'נע תבואה?! זיכער נישט!!

דער קעניג שלאגט ווייטער פאר זיין פלאן פארן משנה למלך: "לאמיר אויבן ביידע זיך אוועקלייגן געוונטע תבואה און עסן נאר דאס, און אז די מענטשן פון לאנד וועלן אויבן האלטן פאר משונגעים, וואס איז דען אזוי געפערליך, זאלן מיר וועגן דעם עסן פארדארבענע משונגע'נע תבואה?!"

אויב די וועלט פירט זיך נישט ווי מען ברויך און מען לויפט נאך די געלט און איינגערעדטע כבוד, נישט טראכטנדיג אויף די טעג און יארן וואס פליען אריבער ווי א ווינט, דעריבער זאלן מיר זיי נאכטון?! זיכער נישט!! מיר וועלן זאמלען געוונטע תבואה'ת - תורה און תפלה, מיר זאלן האבן די כוחות צו שטיין פעלזונפעסט קעגן די משונגע'נע איינפירעכצער, איי די וועלט קען אויבן האלטן פאר משונגעים, איז וואס? זיי קענען טראכטן וואס זיי ווילן, דער עיקר אז מיר זאלן זיך אפזונדערן פון די שלעכטס און בלייבן מיטן אמת און תמימות, א בחינה פון "וסר מרע משתולל".

איינמאל האט א קעניג זיך גע'חלומ'ט אז אלע תבואה וואס וועט וואקסן אין זיין לאנד וועט ווערן קאליע, און ווער עס וועט דאס עסן וועט חס ושלום ווערן משונגע!

דער קעניג רופט זיין משנה למלך און רעדט זיך דורך מיט אים, "וואס טוט מען דא אן עצה?!", דער משנה למלך זאגט פארן קעניג: "נישטא קיין צוויי ברורות, פארפאלן, מיר וועלן מוזן עסן פון די פארדארבענע תבואה, ווייל צו זאמלען און אגנרייטן תבואה פארן גאנצן לאנד איז אוממעגליך, ווידער אויב נאר אויבן צוויי וועלן אוועקלייגן גוטע תבואה און עסן, וועלן מיר זיין ווי משונגעים קעגן דער גאנצער וועלט, ווייל מיר וועלן זיין אנדערש פון אלעמען, מיר האבן נישט קיין עצה נאר צו עסן פון די פארדארבענע תבואה!"

"אפשר זאלן מיר זיך מאכן עפעס א סימן, מיר זאלן וויסן אז מיר זענען משונגע?" פּרעגט דער משנה למלך.

דער קעניג איז נישט מסכים צו קיין שום פארשלאג, ער האט א גערעכטע טענה: "אויב

(שיש"ק)

